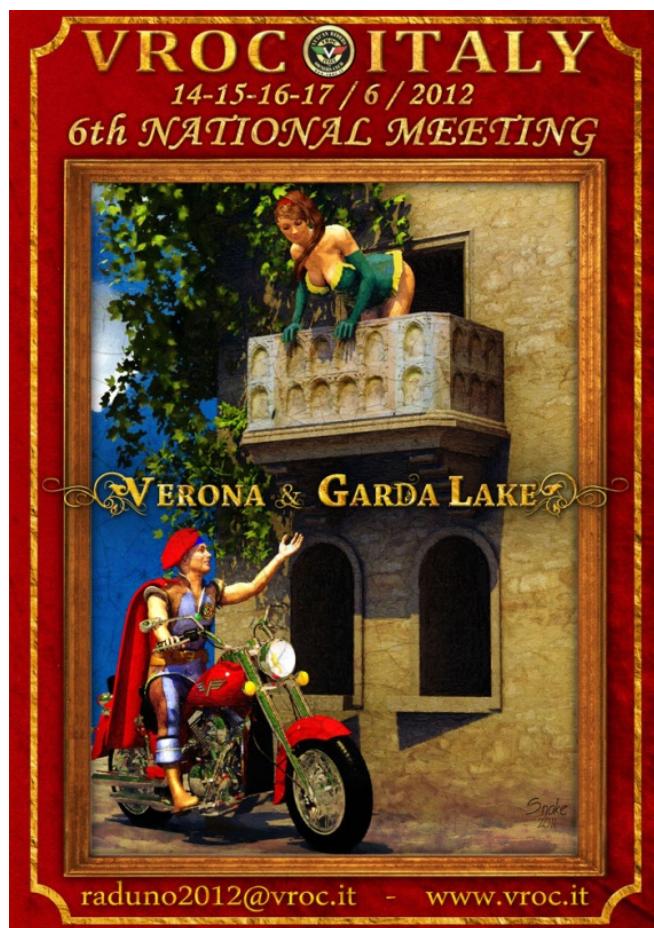

Jag längtar till Italien...

1 som blev 4 som blev 6 som blev 7 för att därefter upplösas.

Surfade runt på VROC.IT:s hemsida november 2011! Upptäckte att Italienska VROC skall ha sitt Nationella möte i Veronatrakten i Juni 2012! Såg bilder och film från deras träff i Rom Juni 2011, blev mycket sugen, Verona ligger ju mycke närmare!

Kollade på Google Maps hur långt det är, ca 1850 km från Lerum, men varför köra raka vägen, kanske skall kolla in Stelviopasset som Top Gear gjort reklam för, som "Europas optimala väg". Och lite annat.La ut en blänkare på Vulcan forumet inkl VROC:s annons för eventet den 11/12 2011

Intresserade dök upp och försvann i en jämn ström. Så hörde Preben och Alice från Danmark av sig och berättade att de hade bestämt sig för att köra ner till träffen. Den sydsvenske Vulcanen som var hetast på att följa med hoppade av i Mars, kanske var bra, hade kanske varit jobbigt att köra på den lilla söta röde hela vägen dit ner.

Men så dök det upp 2 skåningar i form av Janne Carlsson från Helsingborg och Bengt Hasselgren från Landskrona, ungefär samtidigt bestämde sig slutligen Laholmsbagaren Robert för att följa med.

Hans hade tidigt tagit fram en route som grundförslag som sedan också blev vår ungefärliga resa ner.

Söndag 10 Juni körde Hans från Lerum onödigt tidigt på dagen eftersom det var utlovat stora mängder regn på vägen ner i Halland, löftet höll! Hem till Robban vid pass 16,30 för att sedan köra till Glumslövs backar där Janne väntade och Bengt också dök upp.

Båten från Malmö till Travemünde skulle gå först kl. 22.00 och vi behövde vara där senast kl. 21.00 så vi hade gott om tid, trodde vi. När vi närmade oss Malmös hamnområde stannade vi för att fylla våra tankar. Sedan virrade vi runt i Malmös hamnkvarter en bra stund innan vi kom tillbaka till Statoil där vi tankat och det visade sig att hade vi fortsatt in på det hamnområdet så kom vi rätt på färjeläget.

Fin båt fina hytter, mycket dåliga toaletter fungerade faktiskt inte alls utom för lyxliraren som hade hytt med utsikt. Hytt med utsikt är riktigt fint när man seglar på natten.

Vårt betyg på båten

11/6

Illand kl. 07.00 och på motorvägen förbi Lübeck och sedan in på "mycket små vägar" hela tiden öster om Hamburg. Bengt hade lagt en route på sin GPS, som förde oss djupt in i den nordtyska landsbygden. Istället för tunnel eller bro genom Hamburg så hittade Bengt en färja över Elbe.

Första delmålet var det forna Kz lägret Bergen-Belsen mittemellan Hamburg-Hannover.

Strax före ligger en enorm Natoanläggning för pansartrupper, verkar vara mest soldater från UK och Holland där. Intressant att notera att det låg en bordell mittemot huvudentrén.

Därefter kom vi till Gedänkstedt Bergen-Belsen där vi besökte utställningen och det stora gravfältet vid sidan om, med sina makabra gravstenar. "Här vilar 1.500 människor", "Här vilar 2.000 människor" Och det var många fler gravstenar med liknande budskap. Det är svårt att fatta och ta till sig allt detta. Här kom busslaster med skolbarn, pensionärer och även militärer, förmodligen från Natobasen bredvid, alla för att lära sig av historien.

Lägret bestod av 3 delar, en del med sovjetiska POW, här överlevde inte många. En del med västallierade POW, de hade det relativt bra och de flesta överlevde. I den tredje delen hamnade personer som Naziregimen ville bli av med, Judar från hela Europa, politiskt oliktänkande och många andra. Här hamnade det kanske mest kända offret för terrorn, Anne Frank från Holland med anhöriga. Större delen av dem som hamnade här överlevde inte. Bilderna från när Brittiska trupper fann och tog över lägret är de vidrigaste man kan se. Många av de som då levde, dog under första veckan efter befriselsen genom att föräta sig. I utställningslokalerna visades handlingar och fotografier på många personer. Genom att visa upp personlig information om enskilda personer istället för att bara tala om att här mördades 70 000 så känns det ännu hemskare

Vi fortsatte på småvägar och korsade Autobahn och kom så småningom ner i Weserflodens dalgång. En riktigt fin dag med sol och värme, trevliga fikastopp. Totalt ca 38 mil denna dag, mest bra väder, men 17 km från målet Villa Löwenhertz i Lauenförde då öppnade sig himmelens portar. Så allt var vått vid ankomsten till detta bikerhotell. Sov gjorde vi i ett 4-bäddsrum för 22€ per pers. Inkl. frukost.

<http://www.villa-loewenherz.de/>

Villa Löwenhertz var en fin upplevelse. Bara Bikers, billigt boende, mat och dricka. Såg tyvärr på delar av en fotbollsmatch mellan 2 lag i blått och gult, inge roligt alls. Fotboll är numera fullständigt ointressant. Vi träffade trevliga killar från Östersund och Norrmän från Lofoten, 4 finländare och givetvis många trevliga tyskar.

Vårt betyg på Willa Löwenhertz

12/6 Upp i ottan, en stadig frukost. Småvägar först sedan Autobahn vid Kassel.

7:an ner mot södra Tyskland, vi passerade Fulda, Würzburg, Ulm och vid Memmingen över till 96:an vi tuggade i oss ca 55 mil denna dag utan att det kändes jobbigt. 70-80 km före målet började ösregnet igen. Det kändes däremot jobbigt.

Gasthaus Nuebau i Walterhofen ligger lite norr om Bodensjön. Här satte vi oss vid Vulcanernas stammtisch vid fönstret och käkade Kalbschnitzel mit pommes, vilket sköljdes ner med något glas weissbier.

Ackes säng stod kvar ovanför trappan.

Vårt betyg på Gasthof Neubau

13/6 Återigen en tidig morgon, inte för en bagare, men för en pensionär.

En liten bit av Österrike såg vi när vi körde i strandkanten från Lindau, Tyskland via Bergenz i Österrike till St Margarethen i Schweiz. Så väg 13 söderut, körningen började med smått regn, som känns som mer när man kör.

Vid Landquart till vänster mot Davos på väg 28, nu börjar det bli riktigt trevliga vägar, omväxlande upp och ner och tunnlar korta och långa, flera kring 4 km. Stannar, tankar och fikar i härligt solsken.

Kör vidare och kommer strax upp i Fluelapass på 2383 m höjd och fullt med nyfallen snö omkring oss. Vägen är dock ren och fin.

Vi fortsätter på väg 28 och passerar flera småsamhällen bl.a. Röven, Jenna och Susch. I en av byarna passerar vi Hotel Adler, vi säger inte i vilken.

Så kommer vi till Punt la Drossa där vi får vänta tills trafiken från Italien kommit igenom tunneln från andra hållet. Tunneln som är ca 4 km är enkelriktad och belagd med avgift att betalas på Italienska sidan. 9€. Det kändes som en verkligt primitiv tunnel som var hackad ur berget. Här finns en stor sjö som fungerar som kraftverksdamm. Det syns tydligt att det har varit mindre snö än normalt i år eftersom sjöns yta är ca 20 m lägre att döma av strandkanten.

Vid slutet av sjön ligger Livigno, vi kör in och finner en liten bar-restaurang som spelar Italienska låtar högt och serverar en mycket bra pizza med "vino locale".

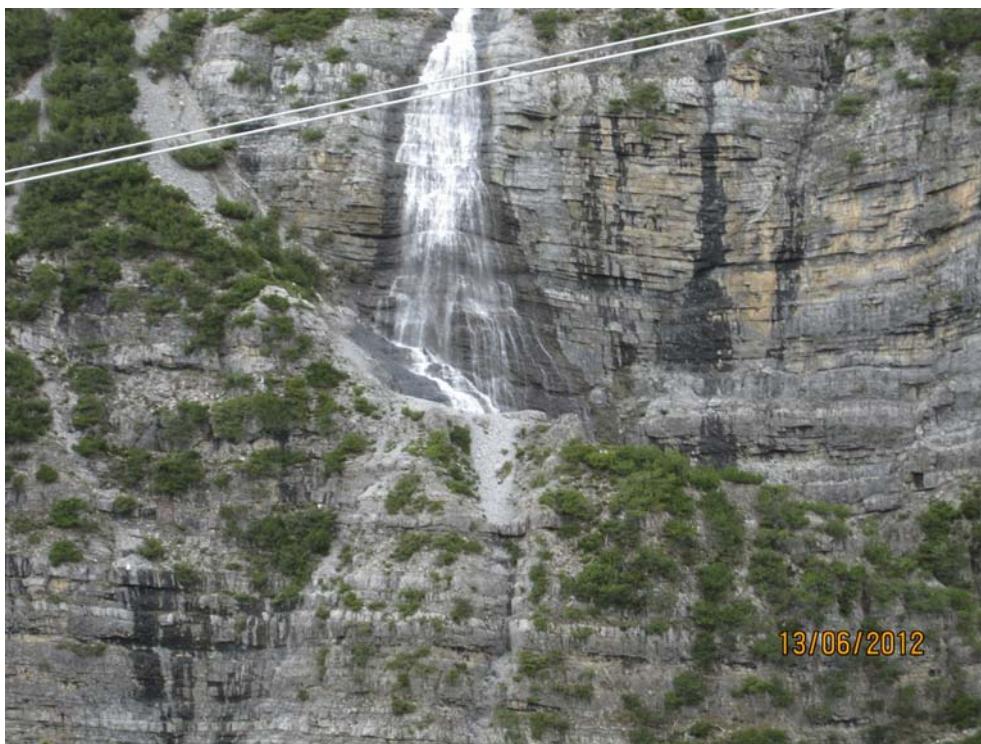
Livigno är ett skattefritt område i Italien så vi försöker finna en affär, allt verkar stängt, det är offseason eftersom det är en skidort. Vi fortsätter upp på nästa berg med Foscagnopasset 2201m högt. En bit upp på vägen ligger en mycket liten by med några småaffärer med skylt aperto på dörren. Vi stannar och Bengt och Hans går in och handlar, Roberto skall inget ha. När vi kommer ut och meddelar att en Liter Jäger kostar 8,5€ samt att ciggen kostar hälften mot hemma, då rusar Roberto in och kommer ut med bl.a. en fantastisk underbar ägglikör.

Vi kör vidare och kommer till en tullstation och blir stoppade. Italienaren stannar oss och säger Arrivederci, Goodbye, Aufwiedersehen, hejdå med andra ord. Vi kommer lite norr om Bormio till väg SS38 och börjar stigningen upp mot passet med stort P.

PASS DELLA STELVIO. 2760 m. Detta är det högsta asfalterade passet i östra alperna och det näst högsta av alla. Med en total av 60 hårnålskurvor och 48 av dem på östra sidan så Stelvio riktigt krävande.

Våra glidarhojar är inte den mest lämpliga modellen. Visst, det är en krävande och rolig körning men vyerna är ändå de mest fantastiska, vattenfall som faller 100 m efter bergväggen för att sedan helt plötsligt försvinna in i berget igen.

På asfalten kan man fortfarande läsa fansen hälsningar till Ivan Bosso m fl från Giro di Italia som kördes här för några veckor sedan. Vi kunde t.o.m. läsa "Heja Gustav Larsson" på flera ställen.

Ju närmare toppen vi kommer desto mera snö efter kanterna, på slutet meterhögt och på biltaken ligger 1 dm, nyfallet senaste natten. Stigningen är mycket kraftigt, det är ständigt skyltar som visar 10%, 14% och som mest 16%, tur vi har motorer på våra cyklar!

På toppen är det massor med folk i en skön blandning, korvförsäljare med vagnar som ropar på oss för att vi skall köpa just deras korvar, säkert nåt 100 tal mc av alla slag, från hela Europa, cyklister i kortbyxor och kortärmat, skidåkare med såväl utför som längdåkningsskor. Vi slår oss ner för en lugn stund med en kopp kaffe. Så ser vi skylten med alla klubbmärken på och Roberto hämtar ett Vulcanklistermärke som får en plats där det syns ordentligt.

När vi börjar nedfärden är det redan sen eftermiddag, vi står och kikar över kanten och undrar hur det är möjligt att ta sig ner. Vi känner oss tvungna att göra ett försök.

På vägen upp var det också många kurvor men inte bara hårnålstyp. Ner så är det bara hårnålar längre - längre. I varje syd kurva så finns ett nummer på kurvan och samtidigt visas höjden över havet. För varje gång så har det fallit minst 50 m. På många ställen rinner vatten över vägen och eftersom marken är kall gäller det att vara försiktig. Vid flera tillfällen ser vi Murmeldjur på eller bredvid vägen, det gäller dock att hålla blicken på vägen. Vi möter som tur är inte många bilar och framförallt inga i hårnålskurvorna. Det känns som att kurvorna aldrig skall ta slut, men så plötsligt så växer det granar vid sidan och kurvorna är inte så tvära och det förekommer t.o.m. några korta raksträckor.

Vårt betyg på Stelviopasset

Och så kommer vi till belöningen i Prato allo Stelvio och Gasthof Stern .

När vi svänger in på parkeringen så står Alice och Preben där, de har kommit någon timma tidigare.

<http://www.gasthof-stern.it/>

Vi drar ut på byn för att finna ett matställe och alla rekommenderar Gasthof Stern, som verkar vara det enda öppna. Så marsch tillbaka. En Holländare som har cyklat (på trampcykel) ända dit gör oss sällskap.

Vårt betyg på Stern Gasthof

14/6

Hans & bagaren Roberto delar rum, det blev en tidig morgon där vi sitter på balkongen kunde se hur solen klättrade nerför bergslutningen efter att från början bara belyst själva toppen. Vi satt och hörde och såg byn vakna till liv. Tupparna började gala. Korna gick med bjällror till sitt bete, det blev varmare. Osså blev det dags för frukost.

Prato allo Stelvio till Merano på väg SS38 , Merano är en kurort med mängder Hotel, Pensionat och liknande. Efter Merano kör vi på SS238 en mindre väg upp till nästa pass, Senale san Felice.

Inte så högt, så här finns det skog hela vägen. Nerför hittar Bengt ett riktigt bonnfik, vi sitter vid en

timrad stuga med djur i hagarna runt om oss, hönor, grisar, kor och hästar. Vi får en ny kattkompis.

Nu går det hela tiden nedåt. Vi börjar se vägskyltar med Riva del Garda och västerut ligger Madonna di Campiglio, inte utan att man tänker på Stenmark & Co.

Vid 2 tiden stannar vi för lunch i Riva del Garda. Nu börjar det bli riktigt varmt, så av med en del kläder. Vi kör på västra sidan av Gardasjön och genom många småorter efter sjökanten. Massor med Kitesurfare ute på sjön. Tunnel efter tunnel, inte så långa men många. Intressant att se hur de kör här ner, många kör utan att tända ljuset på bilar och MC i tunnlarna. Omkörning i smal tunnel tycks också vara en specialitet.

Nu börja vi se vägskyltar med bekanta namn, Verona, Peschiera del Garda och sedan San Benedetto där vi välkomnas med en stor banderoll. In på området och den förste som vi ser är Aztek, vice prez som välkomnar och visar oss tillräffa.

<http://www.campingsanbenedetto.it/>

Vi 4 svenskar får en chalet (betyder villavagn) sovplats för 6 personer och danskarna får en mindre variant. Direkt börjar vi försöka få av oss kläderna, vilket inte är så lätt efter att ha svettats under många timmar.

Interiör från vår chalet.

Osså utsidan, Roberto putsar inför hojutställningen.

Snabbt får vi grannar. Polacker, tjecker, tyskar, slovener, italienare, spanjorer m fl. Alla är glada trevliga och lättsamma.

Bozo från Slovenien med sin diskreta hjälm

På campen finns det ingen affär men det finns en bar där fanns det riktigt kalla öl som sköljdes ner med ljummen Jäger och ägglikör.

Många bekanta träffade vi, från Corsicaturen 2010 samt Belgienträffen 2011, flera av dem fick griströja i present som de genast tog på sig och gjorde god reklam. Snart kom andra som undrade om de kunde köpa griströjan och imorgon skulle det gå bra. Gemensam middag och sedan blev det inte så mycket mer. Med en bagare i gänget vars mat och sovklocka var inställd på kl. 4 så blev det inga riktigt sena kvällar.

Fredag 15/6

En bra frukost tillsammans med alla nya och gamla vänner.

Giro (kortgege eller tur på Italienska). En annorlunda upplevelse för oss. Vi var riktigt många, kanske 200-250 MC. Vid några tillfällen fick vi assistans av polisen. Annars kör man med stoppers, många med neongula västar. Man stänger helt av trafiken när så behövs, t.o.m. där det fanns rödljus, för det mesta problemfritt, men vi såg vid några tillfällen att det uppstod bråk, värst var en ung kvinna som gapade och skrek och gestikulerade .

I väntan på att vi skall komma iväg, många frågade om vi var från Verona, som har samma flagga som Sverige

Man måste själv uppleva för att riktigt förstå hela stämningen när vi körde in i små byar. Alla dessa hojar, varav många hade mycket trasiga ljuddämpare (några hade ännu trasigare än Roberto & Janne), så gott som samtliga hojar hade dessutom inte originalsignalhorn, många var mycket fantasifulla. Och användes mycket flitigt.

Vart är vi på väg?

Det var en mäktig flod av stål, krom och läder.

I dessa små byar så fick lekfullheten helt fria händer, det dansade, smattrade och tutade. Lokalbefolkningen kom springande ut på gatorna, vi upplevde alla typer av reaktioner, gamla gubbar med rullator som gav bågge tummarna upp, tanter som vinkade glatt tillsammans med sina barnbarn och någon enstaka som hötte med hela armarna.

Dessa stoppers i västar kom sedan på rad och körde förbi oss på väg framåt. Girot gick runt en ort som heter Solferino. Känd från det stora slaget som gav Henri Dunant iden till Röda Korset. Första stopp vid Borghetto som ligger vid floden Mincio.

Platsen har en mycket lång historia. Floden rinner igenom samhället med fall som drivit kvarnar mm.

Vi fick en fin plats i skuggan.

Girot fortsatte till

<http://www.fraccarolivini.it/html/>

En vintillverkare med 100 års erfarenhet. Vi blev bjudna på härligt friskt vitt, rött eller rose vin, bröd med prosciutto.

Man tog fram ett osthjul som var delat på mitten, man fick själv skära ut vad man ville ha.

Parmesanliknande med en härlig smak. Mortadellan var inte heller att leka med. Även om Wanderer försöker just det.

Alla fick en flaska vitt vin och sedan var det visning av anläggningen som domineras av rostfria ståltankar. Vi erbjöds att köpa deras 100årsjubileums Prosecco i trälåda för 35€, det fanns en fin för 8€ också.

Girot gick så tillbaka till Campen, vilket bara tog 5 minuter.

Vi tog en egen tur från Campen och fann en livsmedelsaffär, vi måste ju ha något att dricka, så Janne köpte en 6-pack med 2l vattenflaskor. Därefter blev det poolen, vattnet i sjön såg inte helt fräscht ut.

Carlochef från Turin på väg till poolen.

Italienska dryckesvanor på poolkanten

Denna kväll var det poolparty med grillat.

Vi tog tillfället iakt och la upp våra profilprodukter på ett bord och blev stormade. Vi sålde snabbt 30 st. griströjor, många årströjor, 20 st. av varje VRSpatch och friendship patch och en hel del annat.

Andra saker som dekalark gick inte alls och inte heller bandet för telefon eller nycklar.

Det grillade köttet var verkligen gott.

Denna kväll avslutade Italienarna med att först slänga varandra i poolerna och därefter ha sin invignings ceremoni för nya medlemmar.

Man stod i mörkret med Wanderer(Prez) i mitten som läste upp namn på dem som kvalificerat sig att bli ordinarie medlemmar. För att få sin Patch måste alla svepa en riktig äcklig drink som enl. uppgift var så vidrig att inte ens Svenne kan fixa nåt värre.

16/6 lördag Dagens Giro körde vi in till Verona centrum

Nr3

Fiume Adige rinner från Alperna, flyter vackert genom Verona, rinner sedan ut i Adriatiska havet söder om Venedig

och vi parkerade inne på Arsenalen (en gammal österrikisk militärförläggning), därifrån promenerade vi in till Arena området. På vägen dit träffade vi Veronas borgmästare som hälsade oss välkomna till staden. Italienske prez Wanderer delar iklädd svenska årströjan ut minnesplakett till borgmästaren.

Gruppfoto med borgmästaren i mitten

Efteråt utövade Italienarna sin favoritsport, nämligen att brottas i en stor hög, vi är fortfarande osäkra på om borgmästaren ligger underst!

Arena di Verona byggdes under första århundradet efter Kristus, och används fortfarande med plats för ca 20.000 åskådare. Konserter, teater och mycket mer . När vi kom fram var det mycket varmt, kanske 34C.

Efter en stund i skuggan med en pizza så gick vi in på Arenan som är mycket imponerande.

Janne började tala om att han skulle köpa en handväska till sin särbo, så vi tittade tillsammans i skyltfönstrena, men Janne backade efter att ha sett att ett par jympadojer kostade 632€ Det fanns många riktigt exklusiva butiker i Verona centrum.

Vi valde att köra tillbaka till Campen och poolen. Vi hörde sedan att en flicka tuppade av i värmén och blev liggande på asfalten när Girot kom tillbaka. Nästan alla som kört Girot kom till poolen.

Vi fick SMS från Patrik 7037 från Vaxholm att han var i antågande. Patrik hade då precis trängt in i Italien.

Patrik kom och fick tältplats samt va med på middagen. Patrik berättade om sin resa som hade gått på en hel del småvägar i Tyskland, men genom Österrike på motorvägar. Patrik missade att han skulle betala motorvägsavgiften och blev stoppad och fick betala böter. Annars hade allt gått bra med tältning hela vägen.

Lördag kväll blev det först hojutställning med svenska deltagande i form av Roberto. En av hans konkurrenter kom fram och frågade om vi verkligen skulle rösta på Roberto.

Han tyckte "it is only another 2000.

Varken han eller Roberto fick något pris och det verkade som att det var mycket kompisröstning och att mycket färg, plast samt diskoteksanläggningar premierades. Vi öppnade vår försäljning av profilprodukter och sålde ännu mer. Bengt köpte sista halsbandet, men sålde det till en Italienare som var besviken när de var slutsålda.

Vi såg hela tiden glada Italienare som gärna visade upp sig i sina nya Griströjer.

En trevlig middag med en massa prisutdelningar.

Mest överraskad var nog Patrik 7037 som fick pris för att ha kört längst av alla för att komma till träffen.

Vårt betyg på träffen

Söndag 17/6 Denna morgon upplöses alla, även vårt sällskap. Janne & Bengt hade från början bestämt att de skulle fortsätta i 2 veckor i Österrike och Tjeckien, så de körde åt sitt håll.

Danskarna skulle tillbaka och köra Stelvio, så de körde åt sitt håll.

Patrik skulle titta på Venedig, så han drog åt sitt håll

Roberto lade fram en vansinnig plan på att köra via Milano, Genua, Perpignan, Millaubron, Lyon eller Paris för vidare befordran hemåt så Roberto körde åt sitt håll. Hans bestämde sig för att köra nästan raka vägen hem, via Milano, Como, San Bernardino (passet) och vidare hemåt, så efter ca 1910 km var Hans hemma Måndag kväll 18/6